

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1204/2015
24.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у радном спору тужиље М.Ж. из К., чији је пуномоћник Л.С., адвокат из К., против тужене В.б. АД Н.С., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2457/14 од 12.02.2015. године, у седници одржаној 24.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2457/14 од 12.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 1024/11 од 03.02.2014. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и поништено је као незаконито решење тужене 01 1-823/23-НР од 21.07.2011. године, којим је тужиљи отказан уговор о раду назначеног броја од 29.08.2003. године и тужена је обавезана да тужиљу врати на рад. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиљи на име накнаде трошкова поступка исплати 144.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр.2457/14 од 12.02.2015. године, ставом I изреке, наведена првостепена пресуда је преиначена тако што је одбијен тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи као незаконито решење тужене назначеног броја од 21.07.2011. године, по основу кога јој је отказан уговор о раду од 20.08.2003. године и тужена обавезе да тужиљу врати на рад. Ставом II изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 399. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 125/04 и 111/09) који се у овом парничном поступку примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11, 55/14) Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана. Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била запослена код тужене почев од 29.08.2003. године по закљученом уговору о раду ради обављања послова „вишег референта“ у Регионалном кеш центру у К.. Побижаним решењем тужене број 01.1-823/23-НР од 21.07.2011. године, тужили је престао радни однос отказом уговора о раду због престанка потребе за обављањем послова на које је била распоређена, а 29.07.2011. године јој је исплаћена припадајућа отпремнина. Код тужене је дошло до технолошких, организационих и економских промена, па је Управни одбор тужене дана 20.07.2011. године донео Програм решавања вишка запослених код тужене којим су утврђени обим, врста и ефекти тих промена и дати разлози укидања између осталог и регионалног кеш центра у коме је тужила радила. Утврђени су критеријуми за утврђивање вишка запослених, укупан број запослених код тужене који се проглашавају технолошким вишком, мере за запошљавање и средства за решавање социјално економског положаја вишка запослених којима ће уговор о раду бити отказан, па је на основу овог програма престала потреба за 289 запослених од укупно 2.196 запослених код тужене на дан његовог доношења. Укидањем Регионалног кеш центра у К., у коме је тужила била запослена, свих пет запослених у овом центру су проглашени технолошким вишком. Овај Програм решавања вишка запослених код тужене (са коначном листом вишка запослених) у члану 13. садржао је констатацију да ступа на снагу даном доношења, а примењује се од дана објављивања на огласној табли у седишту тужене. Истог дана када је донет програм донета је Одлука о изменама и допунама Одлуке о организацији тужене на основу које је брисан регионални центар у К., која је сходно члану 5. исте, ступила на снагу даном доношења, а примењује се од дана објављивања на огласној табли у седишту тужене. Програм решавања вишка запослених и наведена Одлука тужене објављени су истог дана на огласној табли тужене дана 20.07.2011. године. Доношењу програма решавања вишка запослених од 20.07.2011. године, претходило је доношење предлога програма на седници Управног одбора тужене од 24.06.2011. године, који је достављен на мишљење Координационом одбору конференције синдикалних организација тужене и Националној служби за запошљавање – Филијала Н.С.. Томе је претходило доношење Правилника број 01.1-592/13 од 01.06.2011. године о измени Правилника о систематизацији радних места код тужене који је у члану 2. предвидео да се гасе радна места, између осталог и она систематизована у функцији Оперативни послови, којој функцији припада и Регионални кеш центар К..

Полазећи од утврђеног чињеничног стања првостепени суд је поништио побижано решење о отказу уговора о раду донето на основу члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду, из два разлога. Зато што је закључио да тужила није била упозната да ће код тужене доћи до организационих, технолошких и економских промена и да та нетранспарентност у поступку промена чини побижано решење о отказу незаконитим. Други разлог за незаконитост побижаног решења о отказу првостепени суд је нашао у примени члана 196. став 4. Устава Републике Србије, којим је прописано да општи акти ступају на снагу најраније осмог дана од дана објављивања, тако да је побижано решење о отказу уговора о раду које је донето дана 21.07.2011. године, само један дан након доношења Одлуке тужене од 20.07.2011. године којом је укинут Регионални кеш центар К. код којег је тужила радила и Програма решавања вишка запослених

код тужене, донето незаконито јер наведени општи акти нису могли произвести правно дејство пре истека рока од осам дана; па следом тога усваја и тужилин захтев за реинтеграцију на основу члана 191. Закона о раду.

Правилно је другостепени суд по налажењу овога суда, закључио да је побијано решење о отказу уговора о раду донето законито на основу члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду, у ситуацији када је тужилино радно место укинато, а њој исплаћена отпремнина. Исправно закључујући да се наведени општи акти тужене – Одлука о организационим променама и Програм решавања вишка запослених донети истог датума, када су и објављени на огласној табли у седишту тужене, примењују од дана објављивања. С обзиром да је чланом 13. Програма и чланом 5. Одлуке било прописано да ови општи акти ступају на снагу раније – даном објављивања на огласној табли, која могућност је предвиђена у члану 196. став 4. Републике Србије. Другостепени суд је такође правилно закључио да организационе, економске и технолошке промене код тужене нису спроведене нетранспарентно, али да то није разлог који би водио закључку о незаконитости отказа, посебно у конкретној ситуацији када је поступак утврђивања тзв. технолошког вишка код тужене спроведен у свему у смислу чланова 153-155 Закона о раду.

Нису основани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права, због правног становишта другостепеног суда да наведени општи акти тужене нису произвели правно дејство јер није прошло најмање осам дана од дана објављивања на основу члана 196. став 4. Устава РС, којом одредбом се регулише објављивање – правно дејство закона и општих аката; зато што постоји изузетак од тог правила прописан у цитираној одредби Устава, онда када је такво њихово раније ступање на снагу утврђено приликом њиховог доношења, као у конкретном случају.

Правилно је донета одлука о трошковима поступка на основу члана 161. став 2. у вези члана 149. став 1. ЗПП.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 405. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Предраг Трифуновић,с.р.**